

Kázání: 239. Připravte se na upgrade světa!



Kázání



Připravte se na upgrade světa!

1. čtení: Izajáš 25, 6 - 9

6 Hospodin zástupů připraví na této hoře všem národům hostinu tučnou, hostinu s vyzrálým vínem, jídla tučná s morkem, víno vyzrálé a přečištěné.

7 Na této hoře odstraní závoj, který zahaluje všechny národy, přikrývku, která přikrývá všechny pronárody.

8 Panovník Hospodin provždy odstraní smrt a setře slzu z každé tváře, sejme potupu svého lidu z celé země; tak promluvil Hospodin.

9 V onen den se bude říkat: „Hle, to je náš Bůh. V něho jsme skládali naději a on nás spasil. Je to Hospodin, v něhož jsme skládali naději, budeme jásat a radovat se, že nás spasil.“

2. čtení: Zjevení 21, 1 - 6a

1 A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo.

2 A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha.

3 A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi,

4 a setře jim každou slzu z očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pominulo.“

5 Ten, který seděl na trůnu, řekl: „Hle, všechno tvořím nové.“ A řekl: „Napiš: Tato slova jsou věrná a pravá.“

6 A dodal: „Již se vyplnila. Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec.“

Potkají se takhle dva a jeden povídá: „Hele, víš, že budou rušit finanční úřad?“ „Prosím tě, jak jsi na to přišel?“ opáčí druhý. „No jo, opravdu. Přišel mi od nich papír a na něm bylo napsáno: „Poslední upomínka.“

Sestry a bratři, dneska bude kázání o poslední době, posledních časech a také o posledních věcech člověka. Důvody jsou nasnadě: včera byly Dušičky, v pátek měli svátek všichni svatí a ve čtvrtek byl Halloween. A jelikož tyhle tři dny míří svým významem někam za hranice lidského života, což je docela důležité téma, musíme si v tom udělat trochu pořádek.

Vzhledem k tomu, že se hlásíme k reformaci, pořádek si v tom uděláme tak nějak po protestantsku. Předně hned na začátku vyřadíme z našeho uvažování Halloween. Každý víme, že se jedná jen o veselou lidovou taškařici a příležitost pro obchodníky. Nic proti Halloweenu, ale k našemu dnešnímu tématu nám nemá prakticky co sdělit.

To svátek Všech svatých, to je jiná. Má za sebou historii dlouhou už přes tisíc let. Původně byl určen památce všech zesnulých křesťanů, kteří se nějak významně zapsali svou vírou, odvahou a ochotou podstoupit utrpení pro Krista. V průběhu předchozích staletí se svatých ale nashromáždilo tolik, že už na ně v některém z 365 dnů v roce nezbyl žádný volný. Proto musel vzniknout svátek Všech svatých pro všechny svaté dohromady.

Koneckonců proč né, řekneme si my protestanti. Hrdinové víry, významní křesťanští činitelé a kazatelé by se každopádně připomínat měli. Nežijeme přece ve vzduchoprázdnu. Stojí za to vracet se k odkazu těch, kteří nás předešli. Leccos z toho, čím žijeme dneska, řešili i oni a v leccems nám mohou být příkladem a vzorem.

V listu Židům čteme: „Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, a následujte je ve víře!“ (Židům 13,7)

Celkem vzato není tedy ke svátku Všech svatých co namítat. Snad jen jedna drobnost. Svatost nechápeme jako nějaký titul, čestný řád za zásluhy nebo tak něco. Podle apoštola Pavla jsou svatí všichni, kdo se hlásí ke Kristu. V původním významu slova svatý totiž není dokonalost a bezchybnost, nýbrž oddělenost k nějakému úkolu. Křesťané jsou svatí ve smyslu pověření k naplnění jedné významné mise - o tom ale až za chvíli.

Pokud se týká Dušiček, nebo také Památky všech věrných zemřelých, které připadají hned na následující den za svátkem Všech svatých, tam jsme jako protestanti opatrní. Tenhle svátek se totiž od středověku pojí s představou očištění.

Očištec je místo, kterým si prý před vstupem do nebe musí skoro každý smrtelník projít, aby se více či méně intenzivním trápením postupně očistil od svých předchozích vin a hříchů. Aby se nebožtíkům v očištcu trápení ulehčilo, leckterí žijící příbuzní v minulosti investovali třeba i své poslední peníze na zádušní mše nebo pořízení odpustků.

Jak víme z historie, odpustkovou praxi kritizoval už Jan Hus, o sto let později pak Luther a další reformátoři. Představu očištění jednoduše v Bibli nenajdeme, a proto Dušičky nedržíme. Samozřejmě to nikomu nebrání, aby nezašel na hřbitov, nezapálil svíčku a nezavzpomínal na zesnulé - ale to se může, koneckonců, kdykoliv v průběhu roku.

Tak, to bychom měli, sestry a bratři, tímto jsme si, jak se říká, uklidili stůl. Halloween a Dušičky nám protestantům nic moc neříkají, ale na všechny svaté by se vzpomínat mělo. Ne snad proto, že na to čekají, ale kvůli nám samotným - potřebujeme si připomínat jejich zápasy a východiska protože sami nejruznější zápasy svádíme a nebývá vždycky úplně zřejmé, jak se v tom kterém případě zachovat.

Mohli bychom nyní vzpomínkám na ty, kdo nás předešli, věnovat zbytek kázání, ale i tak bychom stihli jen nepatrnou výseč jejich života. Chelčický, Hus, Komenský a další velikáni víry v tuto chvíli prominou, rád bych ještě řekl pár slov o oddílech z Bible, které na dnešní neděli připadají.

Z knihy proroka Izajáše jsme četli o velké hostině, kterou jednou Hospodin uspořádá, až budou všichni ukrutníci poníženi a ztratí svou moc. Bůh při tom národům odstraní závoj, který je všechny dosud zahaloval, takže nevěděli, kam jdou a co je vlastně cíl. Sundá jim hadr, co jim bránil vidět v těch druhých stejné lidské bytosti, jako jsou oni sami, odstraní hadr nasáknutý nenávistí a pýchou.

Celý svět se tak promění, smrt se jednou provždy odporoučí, a Bůh osobně setře slzu z každé tváře. Nádherná vize, která svými podmanivými obrazy ukazuje někam do budoucnosti, k posledním časům, kdy se úděl tohoto světa završí a nastane velká proměna.

O jakou proměnu půjde, jsme četli v Janově knize Zjevení. Ale pozor, stejně jako u Izajáše, nejedná se o nějaký exaktní harmonogram událostí nebo něco podobného. Jan popisuje svou vizi budoucnosti pomocí zhuštěné sítě obrazů, symbolů a přirovnání. Jinak se ostatně o tom, co nikdo z lidí ještě nezažil, ani mluvit nedá.

„A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta, ozdobená pro svého ženicha.“

Izajáš i Jan se shodují: bude to něco velikého, něco, co tu ještě nebylo. Hostina, při níž národy prohlédnou, se stane novým počátkem, restartem celého světa. Moře násilí, bezohlednosti a utrpení jednou provždy zmizí a nikomu už nebude chybět. A z nebe se snese nový Jeruzalém, obraz harmonického lidského společenství, v němž si zařídí trvalé bydliště i sám Bůh.

Resetované nebe a země se spojí v jeden neoddělitelný celek a původní Boží záměr přebývat

uprostřed svého stvoření dojde konečně naplnění. Celý velký biblický příběh - počínající stvořením světa a zradou prvních lidí, přes oddělení Božího lidu, který měl být národům světlem a pilotním projektem obnovy, přes nečekaný Boží vstup do dějin světa v postavě Ježíše Krista - celý ten velký biblický příběh se nyní završuje.

„A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti nebude - neboť co bylo, pominulo,“ opakuje Jan, co už předtím pronesl ve své básni Izajáš. Právě tahle slova se obvykle čtou při pohřbech nebo na svátek Všech svatých. Slova naděje a ujištění, že tenhle náš často tak bolavý svět, není svou poslední verzí. Čeká ho důkladný upgrade a všichni, kdo věří, by s tím měli počítat.

Nejen s tím počítat, ale už nyní, v posledních časech před proměnou, dělat všechno pro to, aby vůbec věděli, jak v obnoveném světě jednou žít. Je toho spousta, co je třeba zvládnout. Asi tak, jako když se rozhodnete učit nějaký cizí jazyk. Dá to práci a vyžaduje to úsilí a čas. Odměnou potom je, až do ciziny vyrazíte, že se domluvíte. Podobně je nezbytné, abychom se nyní postupně učili a v praxi používali jazyk budoucnosti, jazyk soucitu, ohleduplnosti a laskavosti.

Když apoštol Pavel v listu korintským křesťanům rozebíral právě otázku posledních časů a proměny světa, neukončil kapitolu slovy: „Proto, když máte tak velkou naději, posadte se a uvolněte se, protože víte, že Bůh má pro vás připravenou skvělou budoucnost“ Ne. Místo toho napsal: „A tak moji milovaní bratři, buďte pevní, nedejte se zviklat, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná“ (1 Korintským 15,58).

S tím se nedá než souhlasit. Všechno dobré, k čemu se odhodláme, nebude v budoucím obnoveném světě zapomenuto, byť by to byla pověstná sklenice čisté vody podaná žíznivému, nebo slza, kterou jaksi v předstihu, než tak učiní jednou Bůh sám, setřeme z očí trpících.

V jistém smyslu bychom my křesťané měli být lidmi přicházejícími z budoucnosti, lidmi se způsoby, jež v současném světě nejsou zdaleka samozřejmé. Bohužel, často církve připomínají spíš vykopávky z minulosti. Nesmí nás to ovšem odradit. Svatí, ve smyslu dokonalí, nikdy nebudeme. Nicméně, svatí, ve smyslu oddělení k velkému úkolu připravit svět na zásadní změnu, být můžeme a máme.

Jedno je jisté: tahle práce, i když se to někdy nezdá, fakt není marná.

PeČ

SPCH 3. 11. 2024 (svátek Všech svatých)

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)